

SIMON

vs.

**DE VERWACHTINGEN
VAN DE REST
VAN DE WERELD**

& zijn liefde voor Blue

SIMON vs.

**DE VERWACHTINGEN
VAN DE REST
VAN DE WERELD**

& zijn liefde voor Blue

BECKY ALBERTALLI

Blossom
BOOKS

Twitter mee: #SimonVS

NUR 285/W021601

© MMXVI Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXV Becky Albertalli

Originally Published by Balzer + Bray. Balzer + Bray is an imprint of HarperCollins Publishers.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

Nederlandse vertaling: Astrid Staartjes

Omslagontwerp: Lennart Wolfert

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossombooks.nl

Het is een nogal subtiel gesprek. Ik heb bijna niet door dat ik word gechanteerd.

We zitten op metalen klapstoelen achter het podium als Martin Addison opeens zegt: ‘Ik heb je mail gelezen.’

‘Wat?’ Ik kijk op.

‘Daarstraks. In de bie. Niet expres natuurlijk.’

‘Je hebt mijn mail gelezen?’

‘Nou, ik ging na jou op de computer,’ zegt hij. ‘En toen ik Gmail opende, verscheen jouw account. Je had waarschijnlijk moeten uitloggen.’

Ik staar hem verbijsterd aan. Hij tikt met zijn voet tegen de stoelpoot.

‘Vanwaar dat pseudoniem?’ vraagt hij.

Nou, om te voorkomen dat mensen als Martin Addison achter mijn geheime identiteit komen, lijkt me. Een geweldig plan, blijkt maar weer.

Hij heeft me zeker achter de computer zien zitten.

En ik ben waarschijnlijk de grootste sukkel op aarde.

Hij glimlacht zowaar. ‘Hoe dan ook, misschien goed om te weten dat mijn broer gay is.’

‘Eh... niet echt.’

Hij kijkt me aan.

‘Wat wil je eigenlijk zeggen?’ vraag ik.

‘Niks. Luister, Spier, het maakt mij niet uit. Ik bedoel, waar hebben we het over?’

Over een catastrofe, dus. Misschien wel een fucking megacatastrofe, afhankelijk van de vraag of Martin al dan niet zijn mond kan houden.

‘Dit is best ongemakkelijk,’ zegt Martin.

Ik sta echt met mijn mond vol tanden.

‘Tja,’ vervolgt hij, ‘het is wel duidelijk dat je niet wil dat iedereen het weet.’

Eh... Niet echt, nee. Hoewel ik er niet tegen opzie om uit de kast te komen.

Geloof ik.

Het zal het ongemakkelijkste moment der momenten worden en ik zal niet beweren dat ik ernaar uitkijk. Maar het is waarschijnlijk niet het einde van de wereld. Voor mij dan.

Het probleem is alleen dat ik niet weet wat het voor Blue betekent. Als Martin het aan iedereen gaat vertellen. Blue is een vrij voorzichtig type. Iemand die nooit zou vergeten uit te loggen. Iemand die het me misschien nooit zal vergeven dat ik zo onvoorzichtig ben geweest.

Wat ik eigenlijk wil zeggen, is dat ik niet weet wat het voor ons betekent. Voor Blue en mij.

Ik kan nauwelijks geloven dat ik dit gesprek nu voer met Martin Addison. Dat uiterekend hij na mij wilde inloggen. Je moet weten dat ik echt nooit de schoolcomputers zou gebruiken als de wifi hier niet was geblokkeerd. En dit was nu zo'n dag waarop ik echt niet kon wachten tot ik thuis op mijn eigen laptop kon. Ik bedoel, ik kon niet eens wachten tot ik op de parkeerplaats mijn telefoon kon checken.

Want ik had Blue vanmorgen vanaf mijn geheime account gemaild. En het was nogal belangrijk.

Ik wilde gewoon weten of hij had geantwoord.

‘Ik vind dat mensen niet zo moeilijk moeten doen,’ zegt Martin. ‘Je moet kunnen zijn wie je bent.’

Wat moet ik hier nou van denken? Een hetero die me nauwelijks kent komt mij vertellen dat het geen probleem is om uit de kast te komen. Ik kan alleen maar met mijn ogen rollen.

‘Oké. Nou, hoe dan ook, ik zal het aan niemand laten zien,’ zegt hij.

Heel even voel ik me enorm opgelucht. Maar dan dringt het tot me door.

‘Niemand laten zién?’ vraag ik.

Hij wordt rood en plukt aan zijn mouw. Iets aan de uitdrukking op zijn gezicht bezorgt me een knoop in mijn maag.

‘Heb je... heb je een printscreen gemaakt of zo?’

‘Nou,’ antwoordt hij, ‘daar wilde ik het net over hebben.’

‘Wacht even, jij hebt godverdomme een printscreen gemaakt?’

Hij perst zijn lippen op elkaar en staart over mijn schouder. ‘Anyway,’ zegt hij. ‘Ik weet dat je bevriend bent met Abby Suso, dus ik dacht...’

‘Serieus? Kun je misschien eerst even vertellen waarom je een printscreen van mijn e-mails hebt gemaakt?’

Hij is even stil. ‘Nou, ik dacht, misschien kun je me wel in contact brengen met Abby.’

Ik moet bijna lachen. ‘Wacht even, ik moet een goed woordje voor je doen?’

‘Eh... ja,’ antwoordt hij.

‘En waarom zou ik dat in godsnaam doen?’ vraag ik.

Hij kijkt me aan en opeens valt het kwartje. Dit hele Abby-gedoe.

Dat is wat hij van me wil. Dat, in ruil voor het geheimhouden van mijn e-mails.

En die van Blue.

Jezus fucking christus. Ik dacht dat Martin vrij onschuldig was. Een wat sullige nerd, eerlijk gezegd – maar daar is niet zoveel mis mee. Ik vond hem altijd wel grappig.

Maar nu valt er weinig te lachen.

‘Je zet me dus onder druk,’ zeg ik.

‘Onder druk? Hoe kom je daar nou bij?’

‘O, wat moet dit dan voorstellen?’

‘Niks. Ik bedoel, ik vind haar gewoon leuk. Ik dacht dat je me misschien wel wilde helpen. Me uitnodigen op feestjes waar zij ook komt. Ik weet niet.’

‘En als ik dat niet doe? Dan zet je mijn mails op Facebook? Op Tumblr?’

Jezus. *The Creeksecrets Tumblr*. Het roddel-epicentrum van Creekwood High School. Binnen een dag zou de hele school ervan weten.

We zwijgen allebei.

‘Volgens mij kunnen we elkaar helpen,’ zegt Martin uiteindelijk.

Ik heb moeite met slikken.

‘Marty op het podium,’ roept mevrouw Albright. ‘Tweede bedrijf, derde scène.’

‘Denk er gewoon even over na.’ Hij komt overeind.

‘O ja. Ik bedoel, dit is echt geweldig,’ zeg ik.

Hij kijkt me aan. De stilte is oorverdovend.

‘Ik heb geen idee wat ik nog moet zeggen,’ zeg ik uiteindelijk.

‘Nou, whatever.’ Hij haalt zijn schouders op. En ik geloof niet dat ik

iemand ooit zo graag heb zien vertrekken. Hij strijkt bij het weglopen met zijn vingers langs de toneelgordijnen en draait zich dan om.

‘Even uit nieuwsgierigheid,’ zegt hij. ‘Wie is Blue?’

‘Niemand. Hij woont in Californië.’

Als Martin denkt dat ik Blue verraad, is hij niet goed bij zijn hoofd.

Blue woont niet in Californië. Hij woont in Shady Creek en zit bij ons op school. Blue is niet zijn echte naam. Hij is iemand. Misschien zelfs iemand die ik ken. Maar ik weet niet wie. En ik weet niet of ik dat wel wil weten.

Ik heb echt totaal geen zin om tijd door te brengen met mijn ouders. Ik heb waarschijnlijk nog een uur voor we aan tafel gaan, wat betekent dat ik mijn schooldag een uur lang moet verpakken in een aantal grappige anekdotes. Zo zijn mijn ouders. Je kunt ze niet gewoon vertellen over onze lerares Frans van wie de string zowat tot haar oksels reikt of dat Garrett het dienblad uit zijn handen liet vallen in de kantine. Je moet het naspelen. Met hen praten is vermoeiender dan een blog bijhouden.

Best vreemd eigenlijk. Vroeger hield ik juist van de gezellige gesprekken en de chaos voor het eten. Nu weet ik niet hoe snel ik me uit de voeten moet maken. Vooral vandaag. Ik blijf alleen even staan om Bieber aan te lijnen zodat ik met hem naar buiten kan.

Ik probeer mezelf te verliezen in Tegan and Sara op mijn iPod. Maar ik krijg Blue en Martin Addison en die hele klotemiddag maar niet uit mijn hoofd.

Dus Martin heeft een oogje op Abby, net zoals alle andere hetero-nerds uit de genieënklas. En eigenlijk vraagt hij alleen maar of hij een beetje in de buurt mag rondhangen als ik met haar afspreek. Als je het zo bekijkt stelt het weinig voor.

Behalve dan dat hij me chanteert. En daarmee Blue dus ook. En dat maakt dat ik nu zin heb om iets kapot te trappen.

Maar de muziek helpt. Naar Nick lopen helpt. De lucht is tintelend fris, echt zo'n typische herfstdag, en er staan al overal pompoenen bij de voordeuren. Heerlijk. Daar ben ik altijd al gek op geweest.

Bij Nick aangekomen lopen Bieber en ik achterom, Nicks souterrain in. Recht tegenover de deur staat een enorm tv-schermd waarop momenteel tempeliers worden afgeslacht. Nick en Leah zitten op schommelen-de gamestoelen. Zo te zien zijn ze de hele middag niet van hun plaats geweest. Nick zet het spel op pauze als ik binnenkom. Zo is Nick. Zijn gitaar zal hij niet neerleggen, maar hij stopt wel met gamen.

'Bieber!' roept Leah uit. Een paar seconden later zit hij wankel bij haar op schoot, tong uit de bek. Bij Leah kent hij geen enkele schaamte.

'Maakt helemaal niet uit, hoor. Negeer mij maar en begroet alleen de hond.'

'Aah, zal ik jou ook achter je oren krabben?'

Ik glimlach. Dit is goed: alles is normaal. 'Heb je de verrader gevonden?' vraag ik.

'Yep. Kopje kleiner gemaakt.' Hij tikt op de controller.

'Nice.'

Echt, ik geef helemaal niets om het welzijn van moordenaars of tempeliers of wat voor gamekarakter dan ook. Maar ik heb het geweld van videogames, de geur van dit souterrain en het vertrouwde gevoel van Nick en Leah nu hard nodig. Het ritme van onze gesprekken en de stiltes. De doelloosheid van oktobermiddagen.

'Simon, Nick heeft nog niet over *le wedgie* gehoord.'

'Olala. *Le wedgie. C'est une histoire touchante.*'

‘Vertaling graag?’ zegt Nick.

‘Of laat even zien,’ zegt Leah.

Blijkbaar ben ik supergoed in het uitbeelden van epische wedgies. Misschien hou ik dan toch van toneelspelen. Een beetje.

Ik krijg weer zo’n gevoel als bij ons schoolreisje in groep acht. Ik weet niet goed hoe ik het moet uitleggen. Maar als we met z’n drieën zijn, hebben we van die perfecte, stompzinnige momenten. Op zulke momenten is er geen Martin Addison. Er zijn geen geheimen.

Stompzinnig. Perfect.

Leah scheurt met haar tanden de papieren verpakking van een rietje. Ze hebben allebei gigantische Chick-fil-A-wegwerpbekers met zoete thee in hun hand. Ik ben al een tijdje niet bij die kipfastfoodtent geweest. Mijn zus had gehoord dat ze homofobe initiatieven steunen, en daarna zat ik er niet meer zo lekker – ook al hebben ze de beste, schuimigste Oreo-milkshakes op aarde. Niet dat ik het daar met Nick en Leah over kan hebben. Dat soort dingen bespreek ik met niemand. Alleen met Blue.

Nick neemt een slok thee en gaapt, en Leah probeert onmiddellijk het papieren propje in zijn mond te gooien. Maar Nick klemt zijn kaken op elkaar en het mislukt.

Ze haalt haar schouders op. ‘Blijf maar gapen, slaapkop.’

‘Waarom ben je zo moe?’

‘Van het nachtenlange uitgaan,’ antwoordt Nick.

‘Huiswerk maken, zul je bedoelen.’

‘Whatever, Leah.’ Hij leunt achterover en gaapt nog eens. Dit keer raakt Leahs propje zijn mondhoek.

Hij gooit het naar haar terug.

‘Ik heb de laatste tijd zulke rare dromen,’ zegt hij.

Ik kijk hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Stop maar. Too Much Information.’

‘Eh... Niet zulke dromen.’

Leah wordt knalrood.

‘Gewoon rare dromen,’ zegt Nick. ‘Ik droomde dat ik in de badkamer mijn lenzen wilde indoen en niet wist welke lens in welk oog moest.’

‘Oké. En toen?’ Leah heeft haar gezicht in Biebers nek begraven en haar stem klinkt gedempt.

‘Niks. Ik werd wakker, deed mijn lenzen in en er was niets aan de hand.’

‘Dat is de saaiste droom ooit,’ zegt ze. En meteen daarna: ‘Maar daarom staat er toch op lenzendoosjes wat links en rechts is?’

‘Of misschien moeten mensen gewoon een bril dragen en hun ogen met rust laten.’ Ik ga in kleermakerszit op het kleed zitten. Bieber glijdt van Leahs schoot en loopt kwispelend naar me toe.

‘Ja, want met een bril lijkt je op Harry Potter, toch, Siem?’

Eén keer. Eén keer heb ik het maar gezegd.

‘Nou, volgens mij probeert mijn onderbewuste me iets duidelijk te maken.’ Als Nick eenmaal op de intellectuele toer gaat, weet hij van geen ophouden. ‘Het thema van de droom gaat duidelijk over zien. Wat zie ik over het hoofd? Wat zijn mijn blinde vlekken?’

‘Je muziekverzameling,’ opper ik.

Nick schommelt heen en weer in zijn stoel en neemt nog een slok thee. ‘Wist je dat Freud bij het ontwikkelen van zijn theorie zijn eigen dromen interpreteerde? En dat hij geloofde dat alle dromen staan voor onbewuste verlangens?’

Leah en ik kijken elkaar aan, en we denken allebei hetzelfde. Het maakt niet uit dat hij hoogstwaarschijnlijk uit zijn nek lult, want Nick is

onweerstaanbaar als hij een van zijn filosofische buien heeft.

Natuurlijk heb ik met mezelf afgesproken dat ik niet verliefd word op hetero's. Tenminste, niet op jongens van wie dat vaststaat. Ik heb in ieder geval met mezelf afgesproken dat ik niet verliefd mag worden op Nick. Leah is wel verliefd op hem. En dat heeft een hoop ellende veroorzaakt, vooral nu Abby erbij is gekomen.

Eerst begreep ik niet waarom Leah Abby haatte en ik kreeg totaal geen duidelijkheid toen ik ernaar vroeg.

'O, ze is echt top. Ik bedoel, ze is cheerleader. En ze is zo schattig en slank. Daarom is ze juist helemaal geweldig.'

Niemand kan met zo'n stalen gezicht zulke ironische opmerkingen maken als Leah.

Maar uiteindelijk zag ik Nick in de lunchpauze een keer van plaats wisselen met Bram Greenfeld – doelbewust wisselen, om dichterbij Abby te kunnen zitten. En dan die blik. Die befaamde zoekende, smachtende Nick Eisner-blik. Tot onze grote weezin hadden we dit al eens met Amy Everett meegemaakt. Hoewel ik moet toegeven dat de nerveuze intensiteit die Nick over zich krijgt als hij iemand leuk vindt, ook iets fascinerends heeft.

Als Leah die blik op zijn gezicht ziet verschijnen slaat ze helemaal dicht.

Wat betekent dat er eigenlijk een heel goede reden is om als koppelaar voor Martin Addison op te treden. Als Martin en Abby iets met elkaar krijgen, is het hele Nick-probleem misschien wel in één keer opgelost. Dan kan Leah weer rustig ademhalen en is het evenwicht hersteld.

Dus het gaat niet alleen maar om mij en mijn geheimen. In wezen gaat het helemaal niet om mij.